

ρήσαί με τῶν τάδελφοθ. 3 Καὶ οὕτω σφόδρα Κλέων οὗτοσὶ καὶ πρότερον καὶ νῦν οὐδένα ἄλλον τὸν κλῆρον ἡγεῖται ἔξειν ἢ αὐτόν ὡστ' ἐπειδὴ τάχιστα ἡγγέλθη Ἀστύφιλος τετελευτηκώς, τοῦ μὲν πατρὸς τοῦ ἐμοῦ ἀσθενοῦντος, ἐμοῦ δὲ οὐκ ἐπιδημοῦντος, ἀλλὰ στρατευομένου, εἰς τὸ χωρίον ἐνεβάτευσε, καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκεῖνος κατέλιπεν, ἀπαντα ἔφη τοῦ νοῦ τοῦ ἑαυτοῦ εἶναι, πρίν τι νῦντις ψηφίσασθαι. 4 Ἐπει δὲ ἐκομίσθη τὰ δυτὰ τοῦ ἀδελφοῦ, διὰ μὲν προσποιούμενος πάλαι νὸς εἰσπεποιῆσθαι οὐ προύθετο οὐδὲ ἔθαψεν, || οἵ δὲ φίλοι Ἀστυφίλου καὶ οἱ συστρατιῶται, δρῶντες τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν ἀρρωστοῦντα, ἐμὲ δὲ οὐκ ἐπιδημοῦντα, αὐτοὶ καὶ προύθεντο καὶ τἄλλα πάντα τὰ νομιζόμενα ἐποίησαν καὶ τὸν ἐμὸν πατέρα ἀσθενοῦντα ἐπὶ τὸ μνῆμα ἥγαγον, εὖ εἰδότες δτι ἀσπάζοιτο αὐτὸν Ἀστύφιλος. Τούτου δὲ νῦν αὐτοὺς τοὺς ἐπιτηδείους τοὺς ἐκείνου μάρτυρας παρέξομαι τῶν παρόντων.

Μάρτυρες

5 "Οτι μὲν οὐκ ἔθαψε Κλέων Ἀστύφιλον, οὐδὲ *⟨ἄν⟩* αὐτὸς ἔξαρνος γένοιτο μεμαρτύρηται τε νῦν· ἐπειδὴ δὲ ἐπεδήμησα ἔγὼ καὶ ἥσθόμην καρπουμένους τούτους τὰ ἐκείνου, . . . δὲ νὸς αὐτοῦ ποιηθείη ὑπὸ Ἀστυφίλου, καὶ τούτων διαθήκας καταλίποι παρὰ Ἱεροκλεῖ Ἰφιστιάδῃ. Ἀκούσας δὲ ἔγὼ λέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἐπορευόμην παρὰ τὸν Ἱεροκλέα, εὖ μὲν εἰδὼς δτι ὃς οἶδιν τε μάλιστα ἐπιτήδειος εἴη Κλέωντι, 6 οὐχ ἥγούμενος δέ *ἄν* αὐτὸν τολμήσαι τι ψεύσασθαι κατὰ Ἀστυφίλου τετελευτηκότος, καὶ ταῦτα θεῖον ὅντα καὶ ἐμοῦ καὶ ἐκείνου. "Ομως δέ, ω *ἄν-*